

ESIMENE PEATÜKK

MILLIE

„Räägi mulle endast, Millie.“

Karamellikarva nahkdiivanil istuv Nina Winchester kummardub ettepoole, ta jalad on pahkluust risti seatud ja siidise valge seeliku alt vilksatavad vaevunähtavalt põlved. Ma ei tea kaubamärkidest suurt midagi, kuid on ilmselge, et kõik, mida Nina Winchester kannab, on valusalt kallis. Ta koorekarva pluus tekitab minus soovi käe materjali puudutamiseks välja sirutada, ehkki selline liigutus tähendaks igasuguse töökohta saamise võimaluse hävimist.

Kui aus olla, siis ei ole mul niikuinii erilist võimalust seda töökohta saada.

„Noh ...“ alustan hoolikalt sõnu valides. Ma üritan isegi pärast kõiki äraütlemisi ikka veel. „Mu lapsepõlv möödus Brooklynis. Nagu mu elulookirjeldusest näha on, olen päris pikalt majapidamistöodega tegelenud.“ Mu *hoolikalt klaniitud* elulookirjeldusest. „Mulle meeldivad lapsed. Ja lisaks ...“ Vaatan koera näritud mänguasja või kassi liivakasti otsides toas ringi. „Ja mulle meeldivad ka lemmikloomad.“

Koduabilise kohta pakkunud internetikuulutus koduloomi ei maininud. Aga parem karta, kui kahetseda. Kellele siis loomaarmastajad ei meeldiks?

„Brooklyn!“ Proua Winchester vaatab mulle näost särades otsa. „Mina kasvasin samuti Brooklynis üles. Me oleme sisuliselt naabrid!“

„Oleme tõesti!“ kinnitan, ehkki miski ei saaks tõest kauge- mal olla. Brooklynis on rohkelt ihaldusväärseid elupaiku, kus tillukese maja eest tuleb välja kõhida terve varandus. Minu lapsepõlv ei möödunud sellises kandis. Meie Nina Winchesteriga ei saaks erinevamad ollagi, aga kui ta tahab uskuda, et me olime naabrid, siis olen rõõmuga valmis talle kaasa kiitma.

Proua Winchester lükkab läikiva kuldblondi juuksesalgu kõrva taha. Ta juuksed ulatuvad lõuani ja on seatud ta topelt- lõuga varjata püüdvasse moodsasse paažisoengusse. Ta on hilistes kolmekümnendates ning näeks teistsuguse soengu- ja riietumisstiili korral väga tavaline välja. Aga tema on oma märkimisväärset jõukust kasutanud oma parimate joonte maksimaalseks välja toomiseks. Ei saa salata, et ma tunnustan seda.

Mina olen oma välimuse puhul kasutanud täpselt vastu- pidist meetodit. Võin mu vastas istuvast naisest küll enam kui kümme aastat noorem olla, kuid ma ei taha, et ta end minust ohustatuna tunneks. Niisiis valisin vestluse tarvis pika lohmake sekkarist ostetud villase seeliku ja puhvvarrukatega valge polüesterpluusi. Mu määrdunudblondid juuksed on kuklasse tihkeks krunniks veetud. Ostsin isegi hiiglaslike kilpkonnaluust raamidega täiesti tarbetud prillid, mis nüüd mu ninal kükitavad. Näen välja väga professionaalne ja kõike muud kui hea välimusega.

„Aga nüüd tööst,“ ütleb tema. „Peamiselt on tegu koris- tamisega ja kui see on sulle jõukohane, siis ka mingil määral toidu valmistamisega. Millie, kas sa oled hea kokk?“

„Jah, olen küll.“ Kõõgis toimetamiseks vajalikud oskused on mu elulookirjelduses ainus asi, mille kohta ma ei valetanud. „Ma olen suurepärane kokk.“

Ta heledad silmad löövad särama. „See on suurepärane! Ausõna, me ei söö peaaegu mitte kunagi maitsvat kodutoitu.“ Ta kõkutab. „Kellel selle valmistamiseks aega on?“

Tõrjun soovi ebaviisakalt vastata. Nina Winchester ei käi tööl, tal on vaid üks laps, kes on päev otsa koolis, ja ta

palkab inimese enda eest koristustöid tegema. Ühtlasi nägin hiiglaslikus eesõues meest, kes tegeles tema asemel aiatöödega. Kuidas on võimalik, et tal pole aega oma tillukese pere jaoks süüa teha?

Ma ei peaks talle hinnanguid andma. Mul ei ole vähimatki aimu, mida ta elu endast kujutab. See, et ta on rikas, ei tähenda veel, et ta oleks hellitatud.

Aga kui mul oleks sada dollarit kihla vedamiseks, siis panustaksin sellele, et Nina Winchester on läbi ja lõhki hellitatud.

„Ja ühtlasi on aeg-ajalt abi tarvis ka Ceceliaga,“ ütleb proua Winchester. „Näiteks ta pärastlõunastesse ringidesse või teistega mängima viimiseks. Sul on ju auto?“

Palju ei puudu, et oleksin ta küsimuse peale naerma puhkenud. Jah, mul on auto – see on *kõik*, mis mul praegu on. Mu kümme aastat vana Nissan rikub parasjagu ta maja ees tänava ilmet ja selles ma hetkel ka elan. Kõik, mis mulle kuulub, on selle auto pagasiruumis. Olen viimase kuu veetnud selle tagumisel istmel magades.

Pärast autos elatud kuud saab selgeks, kui olulised on elus mõned väikesed asjad. Tualett. Kraanikauss. Võimalus magades jalgu välja sirutada. Just sellest viimasest tunnen kõige enam puudust.

„Jah, mul on auto,“ kinnitan.

„Suurepärane!“ Proua Winchester plaksutab käsi. „Mõistagi korraldan ma Cecelia jaoks istmekõrgenduse. Ta kaal ja kasv ei vasta ilma selleta nõuetele. Juhtivad lastearstid soovivad ...“

Kuni Nina Winchester autoistmetega seotud täpsetest pikkus- ja kaalunõuetest jahvatab, kasutan mina hetke elutoas ringi vaatamiseks. Sisustus on ülimumoodne ja toas on suurim lameekraaniga teler, mida ma iial näinud olen; toa igasse nurka ja soppi on monteeritud parima kuulamiskogemuse kindlustamiseks vajalikud *surround*-heliga kõlarid. Toa nurgas

paistab olevat ehtne, toimiv kamin, mille simssi katavad fotod Winchesterite reisidest igasse maailma nurka. Kui üles vaatan, helgib pööraselt kõrge lagi sillerdava kroonlühtri kumas.

„Eks ole ju nii, Millie?“ ütleb proua Winchester parasjagu.

Pilgutatan teda vahtides silmi. Püüan mälu tagasi kerida ja välja mõelda, mida ta minult just küsis. Kuid see on läinud. „Jah,“ ütlen.

Millega ma ka ei nõustunud, teeb see ta väga rõõmsaks. „Mul on nii hea meel, et sina ka nii arvad.“

„Muidugi mõista,“ vastan, seekord juba kindlamalt.

Ta võtab oma võrdlemisi jämeda jala põlvelt ja tõstab teise jala põlvele. „Ja mõistagi,“ lisab ta, „jääb veel töötasu küsimus. Sa ju nägid pakkumist mu kuulutuses? On see sinu jaoks vastuvõetav?“

Neelatan. Kuulutuses mainitud summa on enam kui vastuvõetav. Kui oleksin multifilmitegelane, oleksid mu silmamuudel seda kuulutust lugedes hakanud keerlema dollari-märgid. Samas oli just raha see, mille tõttu oleksin peaaegu sellele kohale kandideerimata jätnud. Mitte ükski nii palju raha pakkuv ja sellises majas elav inimene ei kaaluks iialgi minu palkamist.

„Jah,“ kääksatan. „See sobib.“

Ta kergitab kulmu. „Ja sa mõistad, et see töökoht eeldab kohapeal elamist?“

Kas ta küsib minu käest, kas ma olen rahul võimalusega oma Nissani tagaistmel valitsevast luksusest loobuma? „Just. Mõistan.“

„Suurepärase!“ Ta sikutab seeliku alumist serva ja tõuseb püsti. „Tahaksid sa sel juhul majaga tutvuda? Saada ülevaate, millega sa nõustud?“

Tõusen samuti. Mul on jalas madalad kingad ja proua Winchester on kontsadel minust vaid mõned sentimeetrid pikem, kuid tundub, nagu oleks seda palju enam. „Kõlab suurepäraselt!“

Ta talutab mind majas ringi, kirjeldades kõike sedavõrd üksikasjalikult, et mul tekib hirm, et lugesin vale kuulutust ja tema on tegelikult hoopis kinnisvaramaakler, kes arvab, et olen ostutehingu sõlmimiseks küps. Maja *on* tõepoolest ilus. Kui mu taskus oleks neli või viis miljonit dollarit vaba raha, võtaksin selle silmapilk ära. Lisaks hiiglasliku elutoa ja värskest renoveeritud köögiga esimesele korrusele on teisel korrusel Winchesterite magamistuba, nende tütre Cecelia tuba, härra Winchesteri kabinet ja külaliste magamistuba, mida võiks võrrelda mõne Manhattani parima hotelli pakutavaga. Järgmise ukse ees teeb ta teatraalse pausi.

„Ja siin on ...“ Ta paiskab ukse valla. „Meie kodukino!“

See on ehtne kinosaal *otse nende majas*, lisaks alumise korruse üle mõistuse suurele telekale. Toas on mitu maast laeni kõrguva monitori ette paigutatud istmerida. Nurgas on isegi plaksumaisimasin.

Hetk hiljem märkan, et proua Winchester silmitseb mind reaktsiooni oodates.

„Ohoo!“ ütlen, lootes, et see kõlab piisavalt innukalt.

„Kas pole imeline?“ Ta judistab end hurmatult. „Ja meil on terve kogu filme, mille seast valida. Loomulikult on meil olemas nii kõik tavalised kanalid kui voogedastusteenused.“

„Loomulikult,“ kinnitan.

Ruumist lahkudes jõuame viimase, koridori lõpus asuva ukseni. Nina viivtab, ta käsi peatub ukselingil.

„Kas see oleks minu tuba?“ küsin.

„Midagi taolist ...“ Ta keerab valjusti kriiksatavat ukse-nuppu. Mulle jääb paratamatult silma, et see ukseleht on ülejäänutest tublisti paksem. Ukse taga asub pime trepp. „Sinu tuba on ülemisel korrusel. Meil on ka pööningukorrus välja ehitatud.“

See pime ja kitsas trepp pole nii suurejooneline kui ülejäänud maja, ja kas neil oleks raske siia üks pirn kruvida?

Aga mina olen mõistagi palgatöötaja. Ma ei saa eeldada, et ta kulutaks minu toale sama palju raha nagu kodukinole.

Trepp viib üles lühikesse kitsasse koridori. Erinevalt maja alumistest korrustest on siinne lagi ohtlikult madal. Ma pole sugugi pikka kasvu, kuid tunnen peaaegu vajadust kummarduda.

„Sul on oma vannituba.“ Ta osutab vasakul asuva ukse suunas. „Ja su tuba on siinsamas.“

Ta lükkab viimase ukse lahti. Selle taga valitseb kott-pimedus, kuni ta nõõri sikutab ja tuli süttib.

Tuba on tibatilluke. Selles osas ei saa kaksipidi mõtlemist olla. Kõigele lisaks järgib lagi katuse kallet. Ruumi kaugemas otsas ulatub sein mulle vaid vööni. Winchesterite pererahva magamistoas uhkeldanud hiiglasliku kaheinimesevoodi, riidekapi ja kastanipuust peeglilaua asemel on selles toas kitsas üheinimesevoodi, madal raamaturiiul ja tilluke kummut, kõike valgustavad kaks lakke riputatud katteta pirni.

Tuba on tagasihoidlik, kuid sellest pole lugu. Kui see oleks *liiga* kena, võiksin kindel olla, et selle töökoha saamine on välistatud. Tõsiasia, et tuba nii armetu välja näeb, viitab naise nii madalatele nõudmisele, et mul võib siiski pisike võimalus olla.

Kuid midagi on selle toa juures veel. Midagi sellist, mis mind häirib.

„Vabandust, et see nii väike on.“ Proua Winchester teeb grimassi. „Aga see-eest on siin palju privaatsust.“

Astun toa ainsa akna juurde. Nagu tuba on seegi väike. Napilt mu käelabast suurem. Ja avaneb tagahoovi. All on ametis aednik, seesama sell, keda ma enne maja ees nägin, ja lõigub ühte hekkidest hiiglaslike kääridega.

„Mida sa siis asjast arvad, Millie? Kas siin meeldib sulle?“

Pöördun aknast eemale, et proua Winchesteri naeratavasse näkku vaadata. Ma ei oskagi täpselt öelda, mis mind häirib. Selle toa juures on midagi sellist, mis tekitab mu sisemuses pisikese hirmupalli.

Võib-olla on asi aknas. Sellest avaneb vaade maja taha. Kui oleksin hädas ja peaksin kellegi tähelepanu püüdma, ei näeks siin taga mind mitte keegi. Võiksin kisada ja karjuda palju tahes ja keegi ei kuuleks mind.

Aga keda ma ikka petan? Selles toas elamine oleks minu jaoks puhas vedamine. Oma vannitoa ja päris voodiga, milles saaksin jalad täiesti välja sirutada. See tilluke koiku näeb mu autoga võrreldes nii hea välja, et ajab lausa nutma.

„See on ideaalne,“ lausun.

Proua Winchesteris näib mu vastus ekstaasi tekitavat. Ta juhatab mu mööda pimedat treppi tagasi alla maja teisele korrusele ja ehkki ma isegi ei märganud, et olin hinge kinni hoidnud, hingan ma alles trepilt alla astudes välja. Selles toas oli midagi väga hirmutavat, aga kui mul õnnestub mingi ime läbi see töökoht saada, siis tulen sellega toime. Vabalt.

Pinge mu õlgades annab viimaks järele ja huuled hakkavad järgmist küsimust moodustama, kui kuulen selja tagant häält. „Emme?“

Peatun järsult ja näen ringi pöörates koridoris seismas väikest tüdrukut. Tüdrukul on samasugused helesinised silmad nagu Nina Winchesteril, ainult paari tooni võrra heledamad, ja nii blondid juuksed, et mõjuvad lausa valgena. Tüdruk kannab väga heledat sinist värvi valge pitsiga kanditud kleiti. Ja ta vaatab mind sellise pilguga, nagu ta näeks minust otse läbi. Mu *hingest* otse läbi.

Teate küll neid õudusfilme mingitest jubedatest ususektidest ja tontlikest lapsukestest, kes oskavad lugeda mõtteid ja kummardavad kuradit ja elavad maisipõldudel või miskit sarnast? Noh, kui nad mõne sellise filmi jaoks osatäitjaid otsiksid, siis saaks see tüdruk kindlasti rolli. Ta ei peaks isegi proovivõtetel osalema. Nad lihtsalt heidaksid talle ühe pilgu ja olekski valmis: „Jah, sinust saab õudne tüdruk number kolm.“

„Cece!“ hüüatab proua Winchester. „Sa oled juba balletitunnist tagasi?“

Tüdruk noogutab aegamisi. „Bella emme tõi mu ära.“

Proua Winchester põimib käed ümber plika kondiste õlgade, kuid tüdruku ilme ei muutu hetkekski ja ta kahvatusinised silmad ei lahku mu näolt. Mis mul ometi viga on, miks ma tunnen hirmu, nagu võiks see üheksa-aastane tüdruk mu mõrvata?

„See on Millie,“ seletab proua Winchester oma tütrele. „Millie, see on mu tütar Cecelia.“

Väikese Cecelia silmad on nagu kaks väikest ookeani. „Meeldiv kohtuda, Millie,“ tähendab ta viisakalt.

Ma ütleksin, et kui ma peaksin selle töökohta saama, siis tapab ta mu kahekümne viie protsendise tõenäosusega une pealt. Kuid ma tahan seda töökohta sellegipoolest.

Proua Winchester annab oma tütre blondile pealaele musi ja väike tüdruk sibab oma tupp. Kahtlemata on tal seal tontlik nukumaja, mille asukad öösiti ellu ärkavad. Ilmselt just üks neist nukkudest mu tapabki.

Olgu, see muutub juba naeruväärseks. See tüdruk on arvatavasti väga armas laps. Pole tema süü, et ta on riietatud hirmu nahka ajavasse viktoriaanliku kummituslapse kostüümi. Ja üldiselt ma armastan lapsi. Mitte et ma oleksin viimase kümne aasta jooksul nendega eriti suhelnud.

Kui me taas esimesele korrusele jõuame, annab pinge mu kehas järele. Proua Winchester on nii rikka naise kohta igati kena ja normaalne. Kuulan vaid poole kõrvaga, kui ta majast ja oma tütrest ja minu tööst lobiseb. Tean üksnes seda, et see oleks tore koht, kus töötada. Oleksin valmis selle koha saamiseks oma parema käe ohverdama.

„On su mingeid küsimusi, Millie?“ küsib ta minult.

Raputan pead. „Ei, proua Winchester.“

Ta naksutab keelt. „Palun ütle mulle Nina. Oleks nii tobe, kui sa mind siin töötades *proua Winchesteriks* kutsuks.“ Ta puhkeb naerma. „Nagu oleks ma mingi rikas vanadaam.“

„Täna ... Nina,“ ütlen.

Ta nägu lausa kumab, ehkki selle põhjuseks võivad olla merevetikad või kurgiga koorimine või mida iganes rikkad inimesed oma näo peale määrivad. Nina Winchester on sedalaadi naine, kas kasutab korrapäraselt spaa-hooldusi. „Mul on selle asja osas hea tunne, Millie. Tõepoolest on.“

Raske on ta entusiasmiga mitte kaasa minna. Raske on mitte tunda lootusesädet, kui ta mu kareda käe oma beebipepuna pehmesse pihku surub. Tahan uskuda, et Nina Winchester helistab mulle paari lähema päeva jooksul ja pakub võimalust viimaks Casa Nissanist välja kolida ja tema majas tööle asuda. Tahan seda nii väga uskuda.

Aga mida mul Nina kohta ka öelda poleks, loll ta igatahes ei ole. Ta ei võta ilma eelneva taustakontrollita tööle naist, kes hakkaks elama ta majas ning ta lapse eest hoolitsema. Ja kui ta seda teeb ...

Neelan kurku kerkinud klombi alla.

Nina Winchester jätab maja välisuksel minuga soojalt hüvasti. „Täna, Millie, et leidsid aega tulla.“ Ta küünitab veel kord mu kätt suruma. „Ma luban sulle, et kuuled minust õige pea.“

Seda ei juhtu. See on esimene ja viimane kord, mil ma oma jala sellesse imelisse majja tõstsin. Oleksin pidanud meie mõlema aja raiskamise asemel püüdma leida töökohta, mille saamiseks mul oleks mingigi võimalus olnud. Äkki midagi kiirtoidusektoris.

Aednik, keda ma pööninguaknast nägin, on tagasi maja ees. Tal on endiselt käes hiiglaslikud aiakäärid ja ta kujundab nendega hekki. Mees on igavene mürakas, ta kannab muljet avaldavaid lihaseid paljastavat ja õlavartel olevaid tätoveeringuid napilt varjavat T-särki. Ta kohendab oma pesapallimütsi ja tõstab tume-tumedate silmade pilgu hetkeks kääridel, et minu poole vaadata.

Tõstan tervituseks käe. „Hei.“

Mees vahib mind. Ta ei tervita vastu. Ei ütle: „Lõpeta mu lilledel trampimine.“ Ta lihtsalt vahib mind.

„Meeldiv ka sinuga kohtuda,“ pomisen vaikselt nina alla.

Väljun kinnistut ümbritsevas taras asuvast elektroonilisest väravast ja suundun tagasi oma auto/kodu juurde. Heidan veel viimase pilgu hoovi jäänud aedniku poole ja selgub, et ta vahib mind ikka veel. Miski ta näoilmes paneb judinad mööda mu selga jooksuma. Ja siis raputab ta peaaegu märkamatu pead. Otsekui püüaks mind hoiatada.

Kuid ta ei poeta sõnagi.

TEINE PEATÜKK

Autos elades tuleb asju teha võimalikult lihtsalt.

Esiteks ei tule kõne all mingite suuremate koosviibimiste korraldamine. Veini- ja juustuõhtud, pokkeriõhtud jäävad ära. Sellest pole lugu, kuna mul pole kedagi, keda ma näha tahaksin. Suurem probleem on küsimus, kus käia duši all. Kolm päeva pärast seda, kui mind mu närusest „ateljekorterist“ välja tõsteti, mis juhtus kolm nädalat pärast seda, kui mind töölt lahti lasti, avastasin ühe parkla, kus on duširuumid. Oleksin seda nähes rõõmust peaaegu nutma puhkenud. Jah, need duširuumid ei paku erilist privaatsust ja lehkavad kergelt inimese väljaheidete järele, kuid selleks hetkeks tundsin juba meeleheitlikku soovi end kasida.

Nüüd naudin auto tagumisel istmel oma lõunasööki. Mul on väike keeduplaat, mida saan erandjuhtudel ühendada auto sigaretisüütajaga, kuid enamasti süüan võileibu. Lademes võileibu. Mul on külmkast, milles hoian lihalõike ja juustu, ja päts saia – supermarketis maksab see üheksakümmend üheksa senti. Ja mõistagi suupisteid. Tervete pakkide kaupa kartulikrõpse. Soolaküpsiseid maapähklivõiga. Twinkie šokolaadibatoone. Ebatervislikke võimalusi on lõputult.

Tänane võileib on singi, Ameerika juustu ja sortsu majoneesiga. Püüan mitte mõelda iga järgmise suutäiega sellele, kui villand mul võileibadest on.

Pärast seda, kui olen poole lõunasöögist läbi häda alla kugistanud, hakkab telefon mu taskus helisema. Mul on üks ettemakstud kõnekaardiga telefone, mida inimesed kasutavad üksnes siis, kui kavandavad kuritegu või on ajas viisteist

aastat tagasi rännanud. Kuid mul on telefoni tarvis ja see on kõik, mida ma endale lubada saan.

„Wilhelmina Calloway?“ küsib väljapeetud naisehäääl.

Krimpsutan nägu, kuuldes teda mu täisnime kasutamas. Wilhelmina oli mu isa ema, kes on ammu surnud. Ma ei kujuta ette, millised psühhopaadid panevad oma lapsele nimeks Wilhelmina, kuid ma ei suhtle enam oma vanematega (ja nemad ei suhtle minuga), nii et küsimiseks on pisut hilja. Aga igatahes olen ma alati olnud lihtsalt Millie ja püüan inimesi võimalikult kiiresti parandada. Kuid seekord on mul tunne, et praeguse helistaja puhul pole eesnimede kasutamist lähiajal ette näha. „Jah?“

„Preili Calloway,“ ütleb naine, „mina olen Donna Stanton firmast Munch Burgers.“

Ah jaa. Munch Burgers – libeda kandiku tüüpi kiirtoidukoht, kuhu mind paari päeva eest töövestlusele kutsuti. Ma kas pööraksin kotlette või istuksin kassas. Aga tublisti tööd rüüades ootaks mind teatavad edutamisevõimalused. Ja mis veelgi parem, võimalus teenida autost välja kolimiseks piisavalt raha.

Otse loomulikult oleksin tegelikult eelistanud tööd Winchesterite majapidamises. Ent minu kohtumisest Nina Winchesteriga on möödunud terve nädal. Võin julgelt öelda, et ma ei saanud oma unelmate töökohta.

„Ma lihtsalt tahtsin teile teada anda,“ jätkab preili Stanton, „et Munch Burgersis on koht juba täidetud. Kuid me soovime teile edu tööotsingutel.“

Sink ja Ameerika juust panevad mu südame pööritama. Lugesin internetist, et Munch Burgers ei paista tööjõu otsingul mingite eriti kõrgete standarditega silma. See tähendas, et mul võis isegi karistusregistri olemasolu korral võimalus olla. See oli viimane töövestlus, millele mul õnnestus pääseda pärast seda, kui proua Winchester mulle tagasi ei helistanud – ja ma olen meeletu. Ma ei suuda enam autos istudes ühtki võileiba süüa. Lihtsalt *ei suuda*.

„Preili Stanton,“ pahvatan. „Ma mõtlesin, et ehk on teil mõnes teises harus võimalik kohta pakkuda. Ma olen väga tubli töörügaja. Ma olen väga usaldusväärne. Alati ...“

Jään vait. Ta on kõne juba lõpetanud.

Pigistan võileiba paremasse ja telefoni vasakusse kätte. Asi on lootusetu, mitte keegi ei taha mind tööle võtta. Kõik võimalikud tööandjad näevad mind ühtemoodi. Ma soovin vaid võimalust puhtalt lehelt alustada. Vajadusel rügan end ribadeks. Teen kõike, mida vaja.

Hoian pisaraid tagasi, ehkki ei tea isegi, miks ma seda tegema vaevun. Mitte keegi ei näe mind mu Nissani tagaistmel nutmas. Pole enam kedagi, kes minust hooliks. Mu vanemad pesid oma käed minust enam kui kümne aasta eest puhtaks.

Telefon heliseb taas ja raputab mu enesehaletsusest välja. Pühin käeseljaga silmi ja vajutan rohelisele nupule, et kõnele vastata. „Halloo?“ kraaksatan.

„Tere. Kas ma räägin Milliega?“

Hääl kõlab kuidagi tuttavalt. Surun telefoni vastu kõrva ja mu süda teeb rinnus hüppe. „Jah.“

„Mina olen Nina Winchester. Sa käisid möödunud nädalal minuga vestlemas.“

„Oih.“ Surun hambad tugevasti alumisse huulde. Miks ta mulle nüüd tagasi helistab? Eeldasin, et ta juba palkas kellegi ja otsustas sellest mulle mitte teada anda. „Jah, nii see oli.“

„Kui sa oled huvitatud, siis pakuksime sulle heameelega töökohta.“

Tunnen, kuidas veri nii ägedalt mulle pähe voolab, et peapööritusest ei jää palju puudu. *Pakuksime sulle hea meelega töökohta.* Võimalus, et Munch Burgers mu tööle võtab, tundus tõenäolisena, kuid niisama võimatuna tundus lootus, et Nina Winchesteri sugune naine võiks mind oma koju kutsuda. *Elama.*

Kas on võimalik, et ta ei kontrollinud mu soovitusi? Ei hakanud lihtsa taustakontrolliga vaeva nägema? Võib-olla on

ta nii *hõivatud*, et lihtsalt ei jõudnudki selleni. Võib-olla on ta üks neist naistest, kes oma kõhutunde üle uhkust tunnevad.

„Millie, kuuled sa mind?“

Taipan, et olen telefoni otsas täiesti vait olnud. Kuuldu rabas mind niivõrd. „Jah. Kuulen.“

„Oled sa siis töökohast huvitatud?“

„Olen.“ Püüan mitte liiga innukas olla. „Päris kindlasti olen. Mulle meeldiks teie heaks töötada.“

„Koos minuga töötada,“ parandab Nina mind.

Toon kuuldavale lämbunud naeru. „Jah. Muidugi.“

„Niisiis, millal sa alustada saaksid?“

„Mm, millal te sooviksite, et ma alustaksin?“

„Niipea kui võimalik!“ Tunnen kadedust Nina muretu naeru pärast, mis minu omast nii tohutult erineb. Kui ma vaid saaksin sõrmi nipsutada ja temaga kohad vahetada. „Meil on tonni jagu kokku lappamist vajavat pesu!“

Neelatan. „Kuidas oleks homsega?“

„See oleks imeline! Aga kas sa ei vaja asjade pakkimiseks aega?“

Ma ei taha talle öelda, et kõik, mis mulle kuulub, on juba mu auto pagasiruumis. „Ma olen kiire pakkija.“

Ta naerab taas. „Sinu suhtumine meeldib mulle, Millie. Ma ei jõua ära oodata, millal sa siin tööle hakkad.“

Samal ajal, kui me Ninaga järgmist päeva puudutavaid üksikasju arutame, küsin endalt mõttes, kas ta tunded minu suhtes oleksid samasugused, kui ta teaks, et veetsin viimased kümme aastat oma elust vanglas.